

LÁSKA Z NEBIES

Lorna Byrneová

Od autorky bestsellerov
*Anjeli v твоjich vlasoch, Schody do neba
a Posolstvo nádeje od anjelov*

ajuda

LÁSKA Z NEBIES

Lorna Byrneová

Lorna Byrne
LOVE FROM HEAVEN

Copyright © 2014 by Lorna Byrne
Translation © 2014 by Daniela Kotmanová
Cover design © 2014 by 3H creative studio
Slovak edition © 2014, 2020 by Ikar

ISBN 978-80-551-7299-6

1. kapitola

Všetci sme čistá láska

*V*šetci sme čistá láska. Väčšina z nás lásku uzamkla vnútri a nedovolí jej prejsť sa navonok. Láska v nás však zostáva. Môžeme lásku uzamknúť, ale nemôžeme ju zničiť. A vždy nám zostane možnosť lásku opäť odomknúť. Lásku odomykáme tým, že sa znova naučíme mať radi samých seba. Ak nie sme schopní mať radi samých seba, nie sme ani schopní milovať druhých.

Láska je najmocnejšia sila na svete. Vychádza nám z duše. Láska prináša šťastie a radosť do života, láska nám ukazuje správnu cestu a vedie nás vpred, bez ohľadu na to, čo prežívame; láska je hodnota, pre ktorú sa oplatí žiť.

Láska je ako slnko, je to naša životná sila. Láska všetko presahuje. Anjeli mi stále ukazujú, ako málo lásky cíti väčšina ľudí voči sebe a – čo je dôsledkom – ako

málo lásky je v skutočnosti v našich životoch. A ukazujú mi, o koľko viac by jej mohlo byť. Situácia, v akej sa svet dnes nachádza, je dôkazom nedostatku lásky v ňom.

Ľudia si často myslia, že láska pozostáva len z radosti a jasu. V skutočnosti však láska často zraňuje. Keď sa otvárame láske, vystavujeme sa aj zraneniam. Koľkí z nás sme sa už ako deti naučili obrniť si srdce, zamknúť lásku zo strachu, aby nás niekto nezranil. Keď lásku uzamkneme, spôsobíme, že svet aj my sa staneme oveľa menej citlivými, zato však sebeckejšími, smutnejšími a nešťastnejšími. Keď lásku uzamkneme hlboko v srdci, ukrajujeme z našej ľudskej prirodzenosti.

Anjeli ma učia láske už od malička, pomáhajú mi pozorovať silu lásky fyzickým zrakom.

Anjelov vidím stále. Nespomínam si, že by som ich niekedy nevidela. Už keď som po narodení otvorila oči, boli okolo mňa, hoci som vtedy ešte nevedela, že sú to anjeli. Odvtedy ich vidím tak jasne a zreteľne, ako jasne a zreteľne vidím svoju dcéru, ktorá sedí oproti mne v jedálni za stolom. Neprešiel ani deň v mojom živote bez spoločnosti anjelov. Anjeli sú moji najlepší priatelia, moji druhovia a učitelia.

Po prvý raz som si uvedomila prítomnosť anjelov, keď som mala päť rokov. Učili ma o láske. Sedela som v kuchyni za stolom s mamičkou, ockom

a sestrami v našom dome na ulici Old Kilmainham v Dubline. Mali sme návštevu, ktorá priniesla ohromný darček – čokoládovú tortu. Ako deti sme sa nesmierne tešili, lebo moji rodičia si zriedkakedy mohli dovoliť kúpiť nám zákusky. Stôl obklopovali anjeli. Jeden anjel mi povedal, aby som sa pozorne zadívala na ocka. Poslúchla som. Zbadala som čosi, čo vyzeralo ako jemná hmla, zľahka sa vznášala okolo ocka, akoby vychádzala z celého jeho bytia, z každého póru jeho tela, a smerovala k mamičke. Pozrela som na mamičku, podobná jemná hmla vystupovala aj z nej. Obe jemné hmly sa dotkli a preplietli. Hmla nemala nijakú farbu. Iskrila ako ľad na slnku.

Vtedy som si po prvý raz uvedomila, že fyzicky vidím silu lásky a že bez pomoci anjelov by sa mi to nepodarilo.

Otecko krájal tortu a chystal sa mi naložiť ako prvej. Mamička mu však v tom zabránila, ostro ho napomenula, že prvý kus má dostať moja sestra. Ocka akoby niečo bodlo a jemná hmla sa stiahla bližšie k nemu. Sila lásky, ktorú som pred chvíľou pozorovala, zmizla. Anjeli mi vysvetlili, že mamičkina hnevliová poznámka zapríčinila, že sa ockova láska stiahla späť a uzamkla. Tá poznámka ocka zranila; zrozpačiteľ, pretože vedome neuprednostňoval ani jedno dieťa. Chcel mi naložiť, pretože som bola bližšie ako moja sestra.

Vtedy som po prvý raz uvidela silu lásky. Odvtedy som ju videla mnohokrát. Silu lásky vidím vtedy, keď niekto prechováva láskyplné myšlienky voči niekomu alebo niečomu.

Nevidím ju okolo každého, ani vždy a ani v takom hojnom počte, ako by som si priala; stáva sa mi to približne pri jednom z dvadsiatich ľudí, ktorých za deň stretnem.

Hoci sa o to už dlho snažím, stále nedokážem podrobnejšie opísať, ako vyzerá sila lásky. Nemožno povedať, že by sa podobala na auru či nejakú energiu, alebo svetelný lúč. Sila lásky je čosi celkom iné, vidieť to však môžem iba ja.

Anjeli ma naučili nielen silu lásky vidieť, naučili ma aj merať jej intenzitu, podobne, ako meriame teplotu.

Anjeli ma naučili všetko, čo viem. Anjeli Michal a Hosus ma naučili najviac – okrem môjho strážneho anjela, o ktorom nesmiem hovoriť. Po prvý raz som anjela Michala stretla, keď som bola ešte celkom malá. Takmer vždy vyzerá ako pekný, príjemný muž. Anjela Hosusa som po prvý raz stretla približne v tom čase, keď som fyzickým zrakom uvidela silu lásky. Vyzerá ako staromódny pán učiteľ v plášti a smiešnom klobúku. Prekypuje múdrosťou a poznaním a má ohromnú schopnosť povzbudzovať ma a dodávať mi sebadôveru. Pomáha mi takto už dlho. Začalo to pred mnohými rokmi,

keď som sa ako dieťa trápila v škole, pretože som trpela dyslexiou; cítila som sa preto ako hlupaňa. A pomáha mi aj teraz, keď píšem alebo dávam interview.

Keď ma učia o láske, zjavuje sa pri mne ešte iný anjel. Nevieť, ako sa volá, a dokonca som ho nikdy ani poriadne nevidela. Tento anjel bol v kuchyni, keď som fyzicky videla stelesnenú lásku medzi mojou matkou a otcom, a aj teraz je pri mne, keď píšem tieto riadky o sile lásky. Tento anjel sa mi objavuje vždy po pravej strane, akoby kúsok za mnou a mimo môjho zorného poľa; vyzerá to, akoby som ho nesmela ani zazrieť. Nevieť si predstaviť, z akého dôvodu. Pýtala som sa naňho, ale nič mi o ňom nepovedali. Pokladám ho za zvláštny druh anjela-učiteľa, ktorého mi poslali, aby mi pomohol lepšie pochopiť, čo je láska. Keď ju hlbšie pochopím, budem sa môcť s vami o to podeliť.

Anjel bez mena mi najprv ukázal, ako možno fyzicky pozorovať silu lásky, a potom ma začal učiť merať jej intenzitu. Keďže som mala v tom čase len šesť alebo sedem rokov, anjel ma učil na prstoch. Keď chcel dať najavo, že to, čo som videla, bola sila lásky s intenzitou tri, zohol mi dva prsty a tri nechal vystreté. Anjel stál za mnou, keď ma takto učil. Kedykoľvek som sa pokúsila otočiť a pozrieť naňho, nebola som schopná to urobiť, akoby mi nejaká fyzická sila bránila v pohybe.

Keby som sa učila merať silu lásky ako dospelá, myslím, že anjel by zvolil iný spôsob. Keďže som sa to naučila takýmto spôsobom v detstve, dodnes takto meriam silu lásky.

Lásku, ktorú vidím, väčšinou hodnotím číslami 1 až 10. Z času na čas sa mi dostane tej cti, že môžem uvidieť lásku, ktorá je úplne mimo tohto rebríčka; považujem ju za lásku s hodnotou 100. Toto číslo, 100, bolo najväčšie, ktoré som ako dieťa bola schopná pochopiť, keď ma anjel bez mena učil.

Je niečo nádherné vidieť intenzitu lásky s hodnotou 100. Odráža sa v nej čistota lásky vychádzajúcej z milujúceho človeka. Je však veľmi ťažké ju vyjadriť slovami; je krištáľovo čistá a plná teplého svetla a sila lásky žiari okolo celého človeka, dokonca aj v istej vzdialenosti od neho.

Zmocní sa ma nesmierna radosť, keď vidím lásku takej intenzity. Celkom ma dokáže premôcť a spôsobí, že som sotva schopná hovoriť. Dotýka sa ma až do hĺbky mojej bytosti a v mojom vlastnom vnútri vzbudzuje lásku. Jej účinky pociťujem ešte aj po týždňoch.

Neviem, ako by som mohla zistiť, či pociťujem silu lásky inak ako ostatní. Anjeli hovoria, že každý má v sebe schopnosť cítiť lásku. Keďže mi anjeli dali mimoriadnu schopnosť uvedomovať si lásku a naučili ma ju vidieť fyzicky, je možné, že lásku vnímam citlivejšie ako ostatní.

Anjeli mi povedali aj to, že Boh dovolil, aby som videla silu lásky, a takto pomáhala prebúdať lásku, ktorá je vnútri každého z nás.

Všetci sme sa narodili ako čistá láska. Kým sme vyvíjajúcim sa dieťaťom v matkinom lone, milujeme bez akýchkoľvek výhrad a podmienok. Každý jeden z nás, keď sa narodí, bez ohľadu na to, či ho chceli alebo nie, či matka znášala tehotenstvo a pôrod ľahko alebo ťažko, žiari čistou láskou. Ako novonarodené bábätko vieme, že sme dokonalí a zasluhujeme si lásku; cítime čistú lásku k sebe samým a ku všetkým okolo nás.

Táto sila lásky takmer okamžite začína v nás slabnúť. Aj keby malo novorodeniatko tú najmilujúcejšiu matku a otca, pocíti chlad a nedostatok lásky v našom svete a začne sa chrániť, a to tak, že uzamkne lásku, ktorá je v ňom.

Anjel ma naučil, ako to vyzerá po fyzickej stránke, keď uzamkneme svoju lásku. Mala som vtedy asi osem rokov. Bývali sme u nášho bratanca v Ballymune, pretože strecha nášho domu na ulici Old Kilmainham sa zrútila. Bol nádherný jarný deň. Vracala som sa sama domov z nákupu, bola som kúpiť mlieko pre mamu. Anjel bez mena sa objavil vedľa mňa. Na ulici sa hralo niekoľko chlapcov. Anjel mi ukázal vychudnutého, asi päťročného chlapca v šortkách a s rozgajdanou košľou a povedal mi, aby som sa naňho pozorne zahľadela. Keď som to urobila, chla-

pec sa ku mne otočil. Anjel mi umožnil na chlapcovi uvidieť niečo, čo vyzeralo ako obruč, v miestach, kde je srdce. Dost ťažko sa mi to opisuje slovami: bolo to priezračné a podobalo sa to na kus ľadu, tvrdý a studený.

Vyzeralo to, akoby mal lásku uzamknutú vnútri a chránil sa tak pred ďalším zranením. Anjel sa zaujímal, či niečo cítim; cítila som chlapcovu zraniteľnosť, bolesť aj lásku, ktorá nesmela preniknúť von. Trhalo mi to srdce.

Chcela som ho objat. Podišla som k nemu. Keď som bola celkom blízko, zbadala som, že má v očiach slzy. Pozdravila som ho a chcela som sa s ním rozprávať. Obrátil sa mi však chrbtom.

Anjel mi vysvetlil, že chlapec svoju lásku uzamkol a má strach z mojej náklonnosti či náklonnosti hoci koho iného. Mrzelo ma, že nemám nejaké sladkosti, ktoré by som mu mohla dať. Opýtala som sa anjela – tak ako sa môže pýtať osemročná dieťa –, či by som nemala dať chlapcovi nejakú maškrtu. Nevidela som anjelovi do tváre, ale cítila som, akoby sa usmial, keď mi odpovedal, že dobrosrdečnosť a láskavé gesto neznámeho človeka či kohokoľvek iného chlapcovi celkom iste pomôžu odomknúť aspoň časť jeho lásky.

Občas nevedomky nejakú časť lásky odomkneme. Keď počujeme o tragédii na druhom konci sveta, za-

plaví nás pocit hlbokého smútku a súcitu. Nepoznáme ľudí, ktorých postihla, ale spolucítíme s nimi. Zasiahlo nás ich nešťastie. Láska, ktorú držíme vnútri, sa vyburcovala a my sme dovolili, aby sa kúsok z nej dostal von.

Spomínam si na jednu ženu, náhodou som ju stretla na ulici hneď po tom, ako v roku 2004 médiá priniesli správu o cunami, ktoré zasiahlo juhovýchodnú Áziu. Vtedy som o katastrofe ešte nevedela. Ohromila ma sila lásky, čo vychádzala z tejto ženy, no nevedela som, čo ju vyvolalo. Bolo to hotové tornádo lásky. Akoby sa zábrany, ktoré si okolo seba vybudovala, aby sa chránila pred bolesťou, ktorú láska prináša, naraz zrútili pod vplyvom silných citov.

Lásku vnímame prostredníctvom emócií a citov. City aktivizujú naše vnútro, pomáhajú nám oslobodiť lásku, ktorá je v nás a ktorú sa azda snažíme držať pod kontrolou. Mnohí z nás robia všetko, čo je v ich silách, aby nedovolili láske prebudiť sa a nepripustili si súcitu. Rozhodneme sa, že ak sa nás nejaká udalosť nedotýka osobne, nedáme sa ňou citovo ovplyvňovať – keďže nezasahuje do nášho života. Napriek tomu však táto udalosť ovplyvňuje náš život. Keď v sebe potlačíme súcitu a lásku voči našim spolubratom, ktorých síce nepoznáme, ale sú rovnaké ľudské bytosti ako my, zostane v nás menej ľudskosti. A to umožňuje emóciám ako hnev a nenávisť, aby sa v nás zakorenili. Stanú sa z nás ľahostajní a bezcitní jedinci,

a to dokonca aj voči tým, ktorých máme radi a záleží nám na nich.

Zabúdame tiež, že nám má záležať aj na sebe a máme mať radi sami seba. Anjeli mi povedali, že mať rád sám seba je pre šťastie podstatné. Ukázali mi, že väčšina ľudí sa nemá dosť rada. Zdá sa, že sme celkom zabudli, aké je to dôležité.

Anjel bez mena, ktorý ma tak veľa naučil o láske, mi aj ukázal, ako rozoznať silu lásky k sebe samému. Pravdupovediac, keď som vyrastala, takúto lásku som v mojej najbližšej rodine nevidela často. Spomínam si, že po prvý raz som ju postrehla, keď som mala asi sedem alebo osem rokov a išla som cez Vianoce k starej mame. Stará mama usporiadala vianočný večierok. Bolo tam veľa ľudí. Anjel bez mena ma vyzval, aby som nazrela do obývačky. Môj strýko Peter tam sedel vo veľkom pohodlnom kresle a opieral sa o operadlo. Zbadala som, ako sa z neho vynára sila lásky, šíri sa a potom vracia k nemu späť ako vlna. Vedela som už, že je to sila lásky, tá istá, akú som predtým pozorovala medzi oteckom a mamičkou. Strýka akoby zaplavovala láska, čo vychádzala z jeho vnútra. Vyzeral veľmi šťastný, šťastný jednoducho preto, že žije.

Jeho láska k sebe ma nesmierne priťahovala; túžila som byť s ním. Vtom ma zbadal a zavolať na mňa. Celá šťastná som si mu sadla na kolená a pocítila pokoj a pohodu, ktoré pramenili z jeho vlastnej lásky

k sebe samému. A túto lásku som aj uvidela. Z času na čas som sa preto rozchichotala a strýko Peter sa na mňa skúmavo pozrel, akoby sa čudoval, čo si toto zvláštne malé dieťa myslí.

Láska k sebe alebo druhým nám pomáha hlbšie sa spojiť s našou vlastnou duchovnou podstatou, s našou dušou. A keby to bola len táto jediná vec, ktorú vám táto kniha dá – naučiť sa viac mať rád seba –, uvidíte, aká veľká zmena nastane vo vašom živote i v živote ľudí okolo vás. V ďalšej kapitole vám poviem viacej o tom, prečo je také dôležité mať rád sám seba, a ako sa môžete mať radi viac.

Každý človek má dušu, každá ľudská bytosť, bez ohľadu na náboženské presvedčenie alebo vierovyznanie. Boh nás natolko miluje, že každému daroval kúsok zo seba samého. Tento záblesk Boha v nás je naša duša. Keď sa otvárame láske, hlbšie sa spájame s našou dušou.

Láska je láska; je to vždy to isté. Anjel bez mena mi ukázal, že ľudia často majú veľmi zúžený pohľad na lásku – jednoducho na ňu nazerajú ako na niečo, čo patrí k dvojici alebo súvisí s rodinou. Stretla som mnoho ľudí, ktorých srdce priam volá po láske, myslia si však, že jediný spôsob, ako pocítiť lásku, je prežiť lúboštnú romancu. Nie sú preto schopní vidieť lásku, ktorá v ich živote už existuje, alebo pre-

meškajú príležitosť, keď sa im láska ponúka. Nie sú ochotní pripustiť, že existujú mnohé a rôzne spôsoby, ako možno milovať.

Raz som bola na dvore, v starej kôlni na povozy. Mala som vtedy asi jedenásť rokov. Kôlna stála vzadu za veľkým hostincom, v ktorom pracovala stará mama. Bolo to v grófstve Clare. Objavil sa pri mne anjel bez mena a kázal mi, aby som potichu a nebadane sledovala starého otca. Starý otec bol pokojný, málovravný človek. Mal iba jednu nohu, o druhú prišiel v boji za írsku nezávislosť, a ťažko chodil. Išiel do jednej z kôlní, ktoré boli vo dvore. Kráčala som ticho za ním a nakukla do kôlne. Videla som, ako zo starého otca prúdi láska, hoci sa mu na tvári zračil úľak a rozrušenie. Čudovala som sa, čo sa deje.

Vytiahol z vrecka bielu vreckovku a namáhavo sa zohol.

Keď som videla, čo zdvihol, pochopila som, čo sa stalo. Vo vreckovke držal dva malé vtáčiky, lastovičie mláďatká. Neviem, ako sa to mohlo stať, ale museli vypadnúť z hniezda vysoko na múre kôlne.

Dojal ma pohľad na tvár starého otca a na silu lásky, ktorá z neho prúdila k vtáčatkám. Anjel bez mena mi povedal: „Toto je láska. Starý otecko uzamkol v sebe veľmi veľa lásky, lebo mal ťažký život.“ So smútkom som myslela na jeho dve deti. Vedela som, že tragicky zahynuli, keď boli ešte mladé. „Lás-

ka, ktorú starý otecko cíti k vtáčatkám, je tá istá, čo si videla prúdiť medzi rodičmi. Smutné je, že pre tvojho starého ocka je ľahšie prejaviť lásku vtáčikovi než rodine.“

Starý otec sa ťažko pohol k dverám kôlne, v jednej ruke držal barlu a v druhej opatrne a nežne vtáčatká.

Keď som o chvíľu vošla do kuchyne, zbadala som, že starý otec s láskou položil vtáčatká do škatule, aby boli v bezpečí, a pomocou malého kvapkadla ich krmil teplým mliekom. Takto sa staral o mláďatká niekoľko týždňov. Občas mi dovolil, aby som mu pomohla pri kŕmení. Keď boli vtáčatká dosť silné, aby sa postarali samy o seba, pustil ich na slobodu.

Anjel bez mena mi povedal, že láska je láska, avšak milovať môžeme mnohými rôznymi spôsobmi. Všetci máme v sebe čistú lásku. Keď sme sa narodili, napĺňala nás skrz-naskrz láska. Láska je v nás stále, bez ohľadu na to, čo sme prežili. Nie je dôležité, čo zlé nám život priniesol, alebo čoho nepekného sme sa my v živote dopustili voči druhým, láska, ktorá je v nás, sa nezmenšuje. Príliš mnoho lásky, ak nie úplne všetku, však uzamykáme hlboko v našej bytosti. Musíme sa znova naučiť, ako túto lásku oslobodiť a dať jej voľný priechod.

Keď cítime k niekomu alebo niečomu lásku, pomáha nám to prebúdzat aj lásku v našom vnútri a umožňuje nám to dávať z nej von viac. Lásku v nás pre-

búdzame prostredníctvom osobnej skúsenosti lásky: pociťujeme lásku, prechováame myšlienky naplnené láskou, alebo lásku vidíme. Milovať sa učíme jeden od druhého.

Anjeli mi hovoria, že všetci sa môžeme naučiť milovať častejšie a s väčšou intenzitou. To je dôvod, prečo som napísala túto knihu.

2. kapitola

Naučme sa znova mať radi seba

*K*aždé novorodeniатko vyžaruje lásku. Táto žiara vychádza z duše. V novorodeniатku, ktoré práve prišlo z neba, vidím dušu v tele oveľa zreteľnejšie, a telo a duša sa zdajú byť spojené oveľa užšie. A to spôsobuje, že sa duša nemluvniатka zdá jasnejšia a zaplavená svetlom.

Boh stvoril puto medzi dušou a láskou, aby sme umocnili našu ľudskosť. Ak však nemáme radi sami seba, naša láska k druhým sa rozplýva. Preto Ježiš Kristus povedal: „Miluj svojho bližneho ako seba samého.“ Ak nemáme radi sami seba, nie sme ani schopní milovať druhých.

Všetky bábätká sú stelesnením lásky. Cítia voči sebe celú, úplnú lásku a vedia, že sú dokonalé, jedinečné a hodné lásky. Od prvých mesiacov života však táto žiara lásky začína hasnúť. Okolo desiateho roku

– a často oveľa skôr – žiara už takmer celkom zmizne. Deti veľmi veľkú časť tejto lásky v sebe uzamknajú. A to preto, aby sa chránili a nevystavovali zraneniam.

Boh nedovoľuje, aby sme zničili, stratili alebo nejakým spôsobom zmenšili lásku. Veľa lásky však môžeme uzamknúť. Je to tak, ako keby sme ju vložili do klietky, klietku zamkli a zahodili kľúč.

Keby sme všetci žiarili čistou láskou ako v čase, keď sme sa narodili, žili by sme v úplne inom svete. Oplývali by sme sebaistotou a poznali vlastné dary, ktoré sme od Boha dostali. Mať rád sám seba nie je to isté, ako byť márnomyseľný či samolúby. Mať rád sám seba neznamená byť egoistický či nebodaj považovať sa za niečo viac ako druhí. Láska k sebe samému znamená vedieť sa správne ohodnotiť a mať sa rád taký, aký som. Nikto nie je dokonalý, ani ja, ani vy. Ale ak máme radi samých seba, budeme sa zameriavať na to, čo nás teší a v čom sa nám darí, na naše silné stránky, a nebudeme sa trápiť vecami, ktoré sa nám nedaria a na ktoré nemáme predpoklady. Budeme nielen oveľa menej kritickí k sebe aj druhým, ale budeme aj menej znevažovať a ponižovať ostatných. Na svete bude menej závidi, egoizmu a nenásytnosti. Náš život bude jednoduchší a radostnejší.

Ak sa budeme mať radi, budeme skutočne naplno samými sebou. Staneme sa ľuďmi, akými sme pri narodení dostali možnosť sa stať, ľuďmi, akými nás chcel mať Boh. A život tu na zemi sa stane od-

bleskom nebies. Nieкто si môže myslieť, že je to neuskutočiteľný sen, ale Boh mi dal dôkaz, že je to reálna možnosť.

Už ako dieťaťu mi anjeli umožnili vidieť to, čo nazývam „žiariace bábätká“. Sú to deti, ktoré svoju lásku neuzamkli, ale si ju uchovali čistou ako v čase, keď boli nemluvniatkami. Azda by som ich mala skôr volať „žiariace deti“ alebo „žiariacia mládež“, no ja ich vždy spájam s bábätkami, pretože duša takéhoto „žiariaceho bábätká“ vydáva zvláštny jas, vlastný len novorodeniatkam.

„Žiariace bábätká“ svietia tak jasne, že sa až čudujem, ako je možné, že to nevidia aj iní ľudia. Zdá sa, že nevidia. Napriek tomu tieto bábätká ľudí neuveriteľne priťahujú, hoci ľudia ani nevedia prečo. Len chcú zostať v blízkosti týchto „žiariacich bábätiek“. „Žiariace bábätká“ sú viac duchovne vyvinuté; vidím, ako sú ich duše a telá prepletené. „Žiariace bábätká“ sú vyjadrením toho, čím máme my všetci možnosť sa stať.

Žiaľ, náš svet ešte nie je uspôsobený pre takýchto jedincov, a preto im Boh neumožňuje, aby dlho zostávali na zemi. Všetky „žiariace bábätká“, čo som kedy videla, bolo ich vyše desať, sa narodili s telesným postihnutím. To najstaršie, ktoré si pamätám, malo okolo šesťnásť rokov; bolo to pred niekoľkými rokmi a viem, že sa už vrátilo domov do neba. Kým „žiariace bábätká“ pretrvávajú na zemi, svoje postih-